

za účinnou (srov. také důvody vídeňského rep. nálezů čís. 1684 úř. sb. a plen. usn. čís. 10807 sb. n. s.). Zpětvzetím námitek nelze ukončiti soudní sporné řízení, které bylo již podle § 571 c. ř. s. zahájeno, a nelze tu ani obdobně použití předpisu § 237 c. ř. s. o zpětvzetí žaloby, neboť námitky nejsou žalobou. Podá-li vypovězený námitky proti výpovědi, brání se tím proti nároku, jež činí vypovídající (srov. motivy k § 560 c. ř. s. str. 321 a 322). Poněvadž však námitky jsou pouhou obranou proti žalobnímu nároku, lze obranu tu kdykoli později opustiti, čímž pak výpovědní nárok stane se bezesporným, neboť zpětvzetím námitek proti výpovědi zbavuje se vypovězená strana jediné obrany, kterou podle zákona má, a nelze tomu rozuměti jinak, než že uznává nárok, jež proti ní činí strana vypovídající (srov. rozh. čís. 37 sb. n. s.). Právem proto změnil rekursní soud usnesení prvního soudu, neboť tím, že první soud vzal na vědomí zpětvzetí námitek, nebyl spor nijak ukončen, a žalující strana byla přes to oprávněna k návrhu na ustanovení roku k pokračování v ústním jednání, při němž by mohla učiniti návrh na vynesení rozsudku pro uznání podle § 395 c. ř. s.

Čís. 14254.

Mělo-li dojíti podle prodejních podmínek k přijetí kupitelovy objednávky prodávatelem potvrzením objednávky nebo r e á l n í m plněním podle objednávky, nedošlo k ujednání smlouvy, jestliže prodávatel po dojití objednávky neoznámil ihned objednateli, že jeho nabídku přijímá nebo jestli bez průtahu neplnil.

(Rozh. ze dne 21. března 1935, Rv I 363/33.)

Žalovaný objednal od žalobkyně rychlováhu »M«, jež mu byla žalobkyní dodána za více než 2 měsíce po objednávce. Žalovaný, domnívaje se v tomto mezidobí, že jeho objednávka nebyla žalovanou přijata, koupil si zatím váhu jinou a plnění žalované již nepřijal. Žalobkyně tvrdíc, že došlo mezi ní a žalovaným k ujednání perfektní kupní smlouvy, od níž nemohl již žalovaný jednostranně odstoupiti, že řádně se své strany plnila a že také žalovaný dodané váze nic nevytýkal, domáhá se žalobou zaplacení ceny objednané váhy. P r v ý s o u d žalobu zamítl. O d v o l a c í s o u d k odvolání žalobkyně změnil rozsudek prvního soudu a uznal podle žaloby proto, že došlo mezi stranami k perfektní smlouvě, od níž žalovaný nevytknuv ihned vady váhy a schváliv tak dodávku bezdůvodně a jednostranně odstoupil a odepřel zakoupenou a dodanou váhu převzítí.

N e j v y š š í s o u d k dovolání žalovaného změnil rozsudek odvolacího soudu a obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Dovolatel objednal rychlováhu »Meva« vlastností uvedených v objednávce za 4.000 Kč mimo daň obratovou k promptnímu dodání a k za-

placení kupní ceny do 60 dnů po dodání. Tímto příkazem nebyla ještě uzavřena pevně kupní smlouva dle titulu II. obchodního zákona, poněvadž mu scházelo přijetí návrhu podatele — akceptace —, která měla se státi buď potvrzením objednávky dle odstavce prvního prodejních podmínek, jak si žalobkyně stanovila, buď reálním plněním smlouvy. Také příkaz objednávky byl učiněn »s výhradou firmy«, to jest se schválením žalobkyně. Že by byla žalobkyně příkaz schválila anebo zaslala dovolateli potvrzení objednávky, ani netvrdila. Žalobkyně zaslala váhu automobilem po svých zřízcích teprve asi za tři měsíce (správně za dva měsíce 12 dnů — dne 17. května 1930), a dovolatel ji nepřijal. Postup žalobkyně nebyl správný, neboť byla povinna buď ihned dovolatele zpravit o tom, že objednávku jeho přijímá nebo bez průtahu reálně ji splnit, obzvláště, když dodávka měla býti promptní. Nelze žádati na objednateli, aby čekal drahnou dobu a byl v nejistotě o tom, co se s jeho objednávkou stalo, byl-li jeho příkaz přijat čili nic. Nedala-li žalobkyně ani potvrzení objednávky ani skutečným plněním smlouvy po dobu téměř dva a půl měsíce žádného vyřízení, mohl vším právem dovolatel míti za to, že jeho objednávka byla odmítnuta, a že již k žádné smlouvě nedojde, a mohl se krýti jinde. Průtahy žalobkyně nelze nijak ospravedlniti. Příčilo by se zásadě poctivého obchodování ustanovení odstavce šestého prodejních podmínek, dle nichž žalobkyně neuznává zrušení pevně udělených příkazů, když by pro ni mělo platiti ustanovení, že není vázána žádnou lhůtou dáti objednateli potvrzení o učiněné objednávce, nebo že ji vůbec dáti nemusí nebo že objednávku může ve lhůtě libovolné reálně plnit, a tím objednatele ponechat ve stálé nejistotě, což by bylo tím povážlivější, kdyby šlo o zboží podléhající častým změnám cenovým, a umožňovalo by prodávateli spekulaci na zádech objednatele. Zavinila si tedy žalovaná sama, že včasné nepřijala a nepotvrdila dovolatelovu objednávku, a dovolatel nebyl při zaslání váhy 17. května 1930 již vázán svým návrhem. Tu nešlo o odstoupení od smlouvy, kteráž se vůbec nestala perfektní pro nedostatek včasné akceptace žalobkyní, a proto dovolatel nemusil zachovati předpisy dle čl. 355, 356 obch. zák., poněvadž tyto předpokládají platně uzavřenou smlouvu kupní. Tím méně lze mluvit o schválení smlouvy podle druhého odstavce čl. 347 obch. zák. Pro nárok žalobkyně schází tu nezbytný předpoklad perfektní smlouvy, a byla proto žaloba právem zamítnuta.

Čís. 14255.

S hlediska § 2 aut. zák. nezáleží na tom, zda řidič zodpovídá podle všeobecných zásad občanského zákoníka za vlastní zavinění.

Mohl-li řidič silostroje vynaložením možné opatrnosti zabrániti úrazu dítěte, nepřichází v úvahu případné spoluzavinění rodičů dítěte z důvodu opomenutého dozoru.

(Rozh. ze dne 21. března 1935, Rv I 588/33.)